

не могли да оборять думы-ты и най-учены-ты тамъ епископи, и имъ показалъ съ това, до колко сж по-горни, сила-та на христовъ-тж вѣрж и слово-то на искрено-то убѣжденіе, отъ най-высоки-ты человекскы мж-друванія и размышленія.

Св. Пафнугій, епископъ-тъ на горниж Тивандж, бѣше строгъ дѣвственникъ и исповѣдникъ. Прѣзь Диоклитаново-то гоненіе му извадили едно-то око, и му строшили лѣво-то колѣно. Въ исторіж-тж на Вселенскыя Сѣборъ е забѣлжителенъ най-повече затова, дѣто ся въ-противилъ на прѣдложеніе-то на нѣкои дѣвствовевнителі, кои-то искали никой да ся не жени отъ духовны-ты лица. Той имъ казалъ тамъ прѣдъсичкыя Сѣборъ, че не треба да ся възлага това тяжко брѣмя на сичкы-ты духовны, зацо-то тая мѣрка намѣсто да ползува, може и да повреди още черковъ-тж. Сичкы му одобрили тогава миѣніе-то.

§. 45. Продълженіе отъ гоненіе-то на Арианы-ты и подвигы-ти на Св. Атанасія.

Ные видѣхмы вече (въ §. 38.) какво станж начяльникъ-тъ на Арианскъ-тж ересь, съ какво влияніе тя можа да ся распространи и слѣдъ негово-то осъжданіе. Сега нѣка кажемъ, че негова-та партія, коя-то боравяше въ императорскыя дворъ сполучи на нагара Константина Великый, да го намѣсти пакъ на чина му. Затова той бѣше писалъ вече на Александрійскыя Епископъ, нъ Александръ тогава не бѣш еживъ, и на сѣдалище-то му сѣдяше другъ человекъ умепъ и необыкновенно краснорѣчивъ, съ характеръ непоколебимъ и недостжпенъ прѣдъ никакъвъ человекскы страхъ. Тоя человекъ бѣше напрѣжній Александровъ Архидиаконъ Св. Атанасій; и той отговорилъ на императора, че никакъ не е въ епископскы-ты му длжности, да може да ся прибере въ черковъ-тж, дваждъ сѣборно осъденъ и канонически анатематисанъ еретикъ, дордѣ ся не покае всенародно. Като му видѣли Ариани-ти тоя отговоръ до императора, ползували ся веднага отъ него, и му го прѣдставили за бунтовникъ, противникъ и непокорливъ, и толко ся прострѣла най-послѣ безсѣвѣтна-та имъ клѣвета, щото Константинъ ся прѣвжидилъ да изгони бранитель-тъ на православіе-то чякъ въ Галліж. Нъ Александрійска-та черкова, коя-то бѣше проникнжла вече въ духа на своя пастыръ, и тогава не прибрала пакъ Арія въ броя на свои-ты пресвитеры. Затова императоръ-тъ искаше както видѣхмы, да го вмѣсти въ Цариградскъ-тж черковъ; нъ Богъ упазилъ и неж отъ проклятыя еретикъ, като го умори съ внезапенъ силенъ сърдцеболъ, дордѣ не бѣше влѣзълъ още въ Цариградъ.

Слѣдъ смърть-тж на Константина Великый и съ възцаряваніе-то на по-старыя му сынъ Константина II-ый ся върнжлъ на сѣда-